

44. A MEGNYÍLT ÉG FEHÉR LOVASA

Jel. 19,11-21.

I. A megnyílt ég

A tizenegyedik verstől egy újabb látomásban részesül János. Azt látja „*hogyan az ég megnyílt, és ímé volt egy fehér ló, és aki azon ült, hivatik Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik*”. Ez a látomás visszavezet bennünket ahhoz az eseményhez, amikor Isten szentjei látszólag kiszolgáltatottan állnak a gonoszok gyilkos szándékával szemben. Már Dániel próféta is jövendöl róla, hogy abban a nyomorúságos időben egyszer csak megszabadul Isten népe. „*Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll.*” (Dán. 12,1/a.). János apostol pedig úgy láthatta ezt az eseményt, hogy egy fehér lovon ülő félelmetes harcos lép a színtérre ekkor.

Amikor János ezt a látomást szemléli, úgy látja, mintha az ég megnyílt volna. Ez a hasonlat hűen szemlélteti hatásában azt az eseményt, amely Jézus dicsőséges visszajövetelében teljesedik. Az első büntetéstől fogva a mennyei angyalok állandó összeköttetést tartottak fent a Menny és a Föld között. Ezen hosszú időszak alatt azonban csak személyes küldetésben végezték szolgálatukat az emberért. Jézus dicsőséges eljövetelekor viszont a Menny összes angyalai elkísérik Királyukat erre a diadalmas útra. Erről olvasunk Máté evangéliumában: „*Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok*” (Mt. 25,31.). Amikor ezt a hatalmas sereget meglátja János kilépni a Mennyből, akkor joggal alkalmazza azt a kifejezést, hogy „*megnyílt az ég*”.

A mennyei sereg vezérét egy fehér lovon ülve látja János. A bibliai időkben a lovakat szinte kizárólag háborús vagy kormányzati célokra használták. A jelen esetben is a harci viadal jelképeként kerül alkalmazásra. A fehér szín pedig a jellem tisztaságát és szentségét jelenti a Bibliában. A fehér lovakat ugyanakkor előszeretettel használták a királyok és fejedelmek, amikor egy-egy harci cselekmény után diadalmasan vonultak be a legyőzött ellenség területére. A mennyei sereg vezére szintén Királyként használja a fehér lovat az adott látomásban. Ez a mennyei Király is győztes hadvezérként jelenik meg ekkor a színtéren.

II. A fehér lovas bemutatása

Ezzel a látomással kapcsolatban figyelembe kell venni, hogy a keleti ember számára a név nemcsak egy adminisztrációs megjelölés, hanem annak az embernek a tényleges jelzője. Ahogyan a keleti embernek sok mindent elmond egy név annak viselőjéről, hasonlóképpen akarja a fehér lovas is bemutatni a látomás nekünk. Úgy mutatja be, mint Aki a Földön élő, és szorongatott helyzetben lévő népének szabadító bajnoka. Négy változatban szerepel Krisztus neve ebben a látomásban.

„Hívatik vala Hívnek és Igaznak.” (11. vers). Azért viseli ezt a nevet, mert ígéretéhez hűen megjelent, hogy megszabadítsa övéit. Bár nekik úgy tűnt, hogy késik az eljövetele. Ők azonban mégis várták, és nem csalódtak Benne.

„Az ő neve fel van írva, amit senki nem tud, csak ő maga.” (12/b. vers). Ez a név azt jelzi, hogy most egy eddig teljesen új és szokatlan szerepben lép a teremtett világ elé. Az Ószövetség idejében is találkozunk ennek egy párhuzamos történetével (lásd: 2Móz. 6,3. - 15,3-5.). Még a keresztény világ is csak úgy ismeri Jézust, mint a kegyelmes és szerető Üdvözítőt. Nem tudják elképzelni Őt ítélő, és bosszúálló királyként. Ez a név tehát szokatlan és ismeretlen oldaláról fogja bemutatni a Bárány Jézust. Most azonban eljött, hogy *„elítélje és megbosszulja az ő szolgálóinak véréért”* (2/b. vers).

„A neve Isten Igéjének neveztetik.” (13/b. vers). Ez a név egyértelművé teszi, hogy az a fehér lovas, aki ezt a rettenetes ítéletet végrehajtja nem más, mint a mi üdvözítő Mesterünk, Jézus Krisztus. János apostol egyértelműen bizonyítja, hogy Ő az Isten Igéje (lásd: Jn. 1,1-4; 14-15.). Az Ige, (LOGOS) Isten szava, üzenete az emberhez, közvetítő eszköz a Teremtő és a teremtett világ között. Azt jelenti ez, hogy Isten nem néma, a világtól idegen és tétlen lény, aki műve befejezése után magára hagyta keze munkáját, hanem újra és újra kijelenti magát, kapcsolatot létesít teremtményeivel, beleszól a világ életébe. Isten kijelentése, megszólalása az írott Igében a Bibliában történik. Az Ige azonban testté lett, vagyis most nem írott szóban, hanem testben jelent meg a közvetítő eszköz. Ez a név világossá teszi, hogy Ő az *„Isten Igéje”* most is, amikor az Atya akaratát teljesíti a Földön végbemenő ítéletben, éppen úgy, mint annak idején a kegyelemben.

„Ruháján oda van írva az Ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura” (16. vers). Ez a név azt jelenti, hogy ebben az időben minden hatalom Jézus Krisztus kezében van. Pál apostol is foglalkozik a hatalom átadásának ezzel a részével (lásd: 1Kor. 15,24-27.). A Bibliában azért kap hangsúlyt ez a kérdés, mert Sátán, Isten ellensége, önző felfuvalkodottságában éppen erre a hatalomra tört, ezt szerette volna megszerezni (lásd: Ésa. 14,12-14.). Amikor Jézus a küzdőtéren lépett Sátánnal szemben, akkor kész volt egy időre lemondani az Istenségben viselt címéről és előjogairól. Így mutatta meg a küzdőtéren, hogy ezt a hatalmat és méltóságot csak Ő igényelheti magának (lásd: Fil. 2,5-11.).

III. A mennyei sereg győztes vezére

Erről a fehér lovon ülő diadalmas Királyról, bemutatása közben több dolgot is elmond János.

„Igazságosan ítél és hadakozik.” (11/b. vers). A történelem folyamán az uralkodók általában mindig önző érdekből, személyük és nemzetük hírnevének céljából viseltek háborút, és akartak legyőzni másokat. A Menny Fejedelmének ügye azonban igazságos. Harcát úgy hajtja végre, hogy előbb egy igazságos ítéletet hoz. Ez a háború a Földön lévő politikai és katonai erők ellen irányul, akik azért

gyülekeznek, hogy elpusztítsák az Ő hűséges követőit. A fenevad „*azt míveli, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek*” (13,15.).

„*Szemei olyanok, mint a tűzláng.*” (12/a. vers). Ez a leírás először is ki akarja fejezni Krisztus arcának ragyogását, és tekintetének élességét. Amikor Jézus, az örökkévalóság Bajnoka előretör, akkor semmi sem kerüli el a figyelmét. Tekintete áthatol mindenben, előle nem lehet elrejtőzni, de nem lehet elrejtetni a múlt titkos cselekedeteit sem. Ezért könyörögnek majd akkor sokan a hegyeknek, meg a kőszikláknak: „*Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától*” (6,16.). Mert akkor „*minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az*” (Préd. 12,16.).

„*Az Ő fején sok korona*” (12. vers). A sok korona azt a tényt fejezi ki, hogy Jézus a „*királyok Királya, és uraknak Ura*”. Ugyanakkor a koronák Jézus győzelmeire is rámutatnak.

„*És vérrel hintett ruhába van öltöztetve*” (13/a. vers). Ez a véres ruha természetesen csak jelkép, éppen úgy, mint az is, hogy Jézus fehér lovon ülve fog visszajönni. A vér jelenléte ebben e látomásban azt akarja jelezni, hogy Jézus ítéletének következtében emberek élete fog megszűnni. Ez a kép tökéletes összhangban van egyéb prófétai kinyilatkoztatásokkal. „*Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé, és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira*” (14,19-20.). „*Ki ez, ki jó Edomból, veres ruhákban Bocrából, aki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én, aki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búslulásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscent vérük ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem. Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött.*” (Ésai. 63,1-4.).

„*Az Ő szájából éles kard jön ki, hogy azzal verje a pogányokat*” (15/a. vers). A szájából kijövő kard az Igét, vagyis az Isten szavát jelképezi: „*Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.*” (Zsid. 4,12.). Ezzel a fegyverrel leplezi le Jézus a gonoszok igazi természetét. Az Isten nevében elkövetett különféle bűnöket, a megalkuvó gonosz szándékokat, a titkon elkövetett gonoszságokat. A gonoszok szándékainak és képmutató cselekedeteinek a nyilvános leleplezése pedig olyanná teszi őket, mint egy megvert sereg.

„*És Ő fogja azokat legeltetni Vasvesszővel*” (15.vers). A pásztorbotnak kettős rendeltetése volt. Egyrészt ez segítette a pásztort a nyáj terelésében, másrészt viszont egy félelmetes támadófegyver is lehetett ez a bot. Az egyik végén lévő

fémborítás tette ilyen fegyverré. Egyrészt ez a bot a nyáj védelmét szolgálta, másrészt viszont a nyáj ellenségének veszedelmet és halált jelentett. Valószínű, hogy ebben az utóbbi értelemben használja Jézus azt a vasból készült pásztorbotot, amivel a pogányokat legelteti.

IV. A Napban álló angyal üzenete

„*Láték egy angyalt állani a Napban*” (17/a. vers). Talán a Nap vakító fényével igyekszik János kifejezni az isteni jelenlét dicsőséges ragyogását. Ez a kép ugyanakkor azt is megjelenítheti, hogy amiként a Nap sugara a Föld minden kis részét eléri, úgy jut el ennek az angyalnak üzenete is az egész Földre.

Az angyal üzenete vagy felhívása azonban nem az emberekhez szól, hanem a madarakhoz: „*Jöjjetek el és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára*” (17/b. vers). Vagyis arra a vacsorára, amit az ég madarainak szerez Isten. Az emberek két lehetőség között választhatnak: Vendégek lehetnek a Bárány menyegzőjének vacsoráján, vagy pedig táplálékul szolgál tetemük a madaraknak szerzett vacsorán. Már Jeremiás próféta is jövendöl erről a rettenetes isteni ítéletről (lásd: Jer. 25,30-33; 16,4.).

V. A királyok Királyának ítélete

„*Megfogaték a fenevad és ő vele együtt a hamis próféta*” (20/a. vers). A próféta olyan valaki, aki valakinek a megbízásából beszél, másnak érdekében. Ez a próféta az első fenevad idejében szólt, azért, hogy rászedje az egész világot a hozzá való ragaszkodásra. (13,12.).

„*Ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének*” (20/b.). A tüzes tó a második halált jelenti: „*a második halál, a tűznek tava*” (20,14.). Bár az emberek fel fognak még támadni az ezer év végén, de ez a két szervezet végleg és teljesen megsemmisül, már az ezer éves időszak előtt.

„*A többiek pedig megöletének a lovon ülőnek kardjával, amely a szájából jön ki*” (21. vers). A „*többiek*” azokat jelenti, akik a fenevad szövetségesei voltak az Isten elleni lázadásban. Ezeket az embereket az az ítélet sújtja, amelyet Isten Igéje kimondott előre rájuk: „*Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, Az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt*” (14,9-10.). Az angyal üzenetének idején még lehetőségük lett volna az életet választani, de ők elutasították Isten kegyelmét. A „*többiek*” azt is jelenti, hogy mindazok, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe: „*És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték*” (20,15.). Természetesen ez a „*tűznek tavában*” bekövetkező ítélet majd csak az ezer éves időszak végén következik be.